

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 75/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7 C 398/2002-178 zo 4. septembra 2007 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 Co 280/07-198 zo 7. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2008 doručená sťažnosť J. F., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 398/2002-178 zo 4. septembra 2007 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 280/07-198 zo 7. novembra 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 27. marca 2002 spolu so zaplateným súdnym poplatkom 1 000 Sk v kolkových známkach sa na okresnom súde domáhal proti S. Ž. (ďalej len „odporca“) odstránenia nedostatkov a zhoršených podmienok užívania bytu a domu, ako i zľavy nájomného z dôvodu uvedených nedostatkov.

Podľa sťažovateľa okresný súd návrh aj so zaplateným súdnym poplatkom bez pripomienok akceptoval a začal vo veci konať (napr. vyzval odporcu na vyjadrenie sa k návrhu, nariad'oval pojednávania, vykonal ohliadku predmetu konania na mieste). Z uvedených skutočností sťažovateľ usudzuje, že okresný súd návrh na začatie konania považoval za spôsobilý na konanie a poplatková povinnosť za návrh bola z jeho strany splnená.

Uznesením zo 16. januára 2007 okresný súd (s odstupom piatich rokov) vyzval sťažovateľa na doplnenie návrhu a následne po jeho odpovedi výzvou z 11. júla 2007 mu vyrubil súdny poplatok za návrh v sume 9 754 Sk (súdny poplatok je 10 754 Sk – 1 000 Sk už zaplatený = 9 754 Sk) s tým, že ak poplatok v určenej dobe nebude zaplatený, okresný súd konanie zastaví. Proti výzve podal sťažovateľ odvolanie a namietal, že postup okresného súdu považuje za nesprávny a právne neúčinný, pretože podľa neho medzičasom došlo k uplynutiu 3-ročnej lehoty od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal súdny poplatok splatným (rok 2002), a tak podľa neho došlo k zániku práva na vyrubenie súdneho poplatku či jeho doplatku podľa § 13 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ v súdom určenej lehote súdny poplatok nezaplatil, a preto okresný súd uznesením zo 4. septembra 2007 konanie zastavil.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd 7. novembra 2007 uznesením č. k. 12 Co 280/07-198 tak, že uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým konanie zastavil, potvrdil.

Podľa sťažovateľa krajský súd ako súd odvolací tým, že potvrdil rozhodnutie okresného súdu, nesprávne hodnotil stav veci a nesprávnosť jeho postupu a rozhodnutia spočíva v podstatnej miere aj v tom, že niektoré zásadné odvolacie návrhy sťažovateľa vôbec neprerokoval.

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, na základe ktorého požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením okresného súdu č. k. 7 C 398/2002-178 zo 4. septembra 2007, ktorým bolo konanie zastavené, a uznesením krajského súdu č. k. 12 Co 280/07-198 zo 7. novembra 2007, ktorým bolo uznesenie okresného súdu potvrdené, došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, zruší uznesenia okresného súdu a krajského súdu a vráti vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou okrem iného napadol uznesenie okresného súdu č. k. 7C 398/2002-178 zo 4. septembra 2007. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, t. j. o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu rozhodoval krajský súd ako súd odvolací uznesením č. k. 12 Co 280/07-198 zo 7. novembra 2007. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv uznesením krajského súdu č. k. 12 Co 280/07-198 zo 7. novembra 2007, bolo potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spôsobe, akým sa okresný súd vysporiadal s vykonanými dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v jeho meritórnom konečnom rozhodnutí, a v tom, že jeho právo bolo porušené v úvodných fázach súdneho konania na krajskom súde.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Článok 46 ods. 1 ústavy zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným uznesením krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sa proti uzneseniu okresného súdu uznesením č. k. 12 Co 280/07-198 zo 7. novembra 2007 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z nasledujúcej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie navrhovateľa v rozsahu danom ustanovením § 212 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. c) O. s. p. potvrdil uznesenie okresného súdu podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne vo výroku, ktorým konanie zastavil a výrok o trovách konania zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. i) O. s. p.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je v podstate správne. Preskúmaním veci odvolací zistil, že navrhovateľ podal návrh na okresný súd dňa 27. 03. 2002. Z návrhu vyplýva, že žiadal vydať rozsudok, ktorým sa domáhal od odporcu povinnosti vykonať v byte užívanom navrhovateľom výmenu vchodových dverí s ním určenými podmienkami a kvalitou a s tým, že navrhovateľ bude povinný na výzvu odporcu poskytnúť mu súčinnosť a zaplatiť časť celkovej ceny za dodávku a montáž dverí o sumu, ktorú celková cena presahuje čiastku 10.000,- Sk s pripočítaním

1/14 nákladov za prípravu a zameranie prác, a to v pravidelných mesačných splátkach rozložených na 12 po sebe nasledujúcich mesiacov vždy do 15-teho dňa v mesiaci. Zároveň žiadal rozhodnúť, že má právo na 30% zľavu z úhrnnej sumy pevných platieb nájomného za byt z titulu závad a zhoršených podmienok užívania bytu v dôsledku nevyhovujúcich vchodových dverí a zárubne od 01. 10. 2001 do dňa odstránenia závad. Žiadal, aby odporca bol povinný na vlastné náklady v byte vykonať výmenu okien s ním učenými podmienkami v období od 01. 05. do 30. 09. V petite uviedol, že navrhovateľ má právo na 20% zľavu z úhrnnej sumy pevných platieb nájomného za byt z titulu závad a zhoršených podmienok užívania bytu v dôsledku vadných okien od 01. 10. 2001 do odstránenia závad. Žiadal, aby odporca bol povinný do 60-tich dní od právoplatnosti rozsudku vykonať v suteréne bytového domu také stavebné úpravy, že pôvodné priestory práčovne, sušiarne a kočíkárne uvedie do pôvodného stavu tak, aby tieto, na dané účely riadne slúžili navrhovateľovi a ostatným členom bytov v tomto dome. Zároveň konštatoval, že má právo na 25% zľavu z úhrnnej sumy pevných platieb nájomného za byt titulom zhoršených podmienok užívania bytu v dôsledku obmedzení, že nemôže užívať priestory práčovne!, sušiarne zabraté v dôsledku zriadenia obchodnej jednotky od 01. 10. 2001. Zároveň zaplatil súdny poplatok 1.000,- Sk.

Okresný súd dňa 10. 04. 2002 zaslal odporcovi kópiu návrhu s výzvou na vyjadrenie sa k nej. Súd vytýčil termín pojednávania na deň 23. 08. 2002, z neho sa však ospravedlnil právny zástupca odporcu a súd pojednávanie odročil na neurčito bez začatia pojednávania.

Ďalšie pojednávanie súd vytýčil na 16. 04. 2004, z ktorého sa opätovne ospravedlnil zástupca odporcu JUDr. M. G. a súd pojednávanie v tento deň odročil na neurčito, pričom v zápisnici o pojednávaní konštatuje, a to pred začatím pojednávania, že navrhovateľ namieta bezdôvodné zmarenie pojednávania zo strany odporcu a žiada preveriť dôvody jeho neúčasti.

Podaním zo dňa 24. 04. 2004 navrhovateľ podal žiadosť na vykonanie dokazovania ohliadkou na mieste samom.

Zo zápisu z ohliadky zo dňa 03. 06. 2005 vyplýva, že sa jej zúčastnil navrhovateľ, zástupca odporcu a sudca. Z ohliadky nie je vykonaný žiadny zápis ani zápisnica o takto vykonanom dôkaze, ale je pripojený len nákres bytu odporcu.

Súd výzvou zo dňa 08. 06. 2005 vyzval navrhovateľa na špecifikáciu petitu žaloby.

Zároveň poučil navrhovateľa, že pokiaľ sa domáha peňažného plnenia, aby špecifikoval toto plnenie čo do výšky a obdobia.

Navrhovateľ zaslal súdu podanie zo dňa 14. 07. 2005 s tým, že svoj návrh aj petit opravuje a špecifikuje, pričom návrh špecifikoval na troch stranách s tým, že uplatňuje nárok, a to 30% zľavu z nájomného za byt z dôvodu, že na všetky ostatné byty namontoval vchodové protipožiarne dvere, zatiaľ čo ha jeho byt namontoval dyhové medziizbové dvere. Okrem toho žiadal 20%-nú zľavu z nájomného za byt z dôvodu závad bytu, a to nevylenených okien ako aj 25%-nú zľavu za byt z dôvodu nemožnosti užívať priestory pracovne, sušiarne.

Sú nato vytýčil pojednávanie na 16. 08. 2005, z ktorého sa zástupca odporcu ospravedlnil, pretože bol na dovolenke mimo územia SR. Súd navrhovateľa oboznámil so zrušením termínu pojednávania.

Podaním zo dňa 09. 05. 2006 navrhovateľ dal žiadosť o odročenie veci s tým, že v konaní uplatňuje len zľavu na nájomnom. Zároveň poukázal na to, že na podklade výsledkov konania 5 C 303/2005 uplatní potom aj zľavu na nájomnom a jej výšku so zohľadnením miery diskriminácie. Súd určil termín pojednávania na 15. 05. 2006, ktorého sa zúčastnil navrhovateľ, ale aj zástupca odporcu, avšak pred začatím pojednávania navrhovateľ žiadal o vylúčenie sudcu z rozhodovania pre zaujatosť. Krajský súd rozhodol o tom, že sudca okresného súdu Peter Lukáš nie je vylúčený z pojednávania dňa 27. 07. 2006. Navrhovateľ podaním zo dňa 05. 06. 2006 opravil návrh a špecifikáciu žaloby, pričom petit žaloby sa nachádza na troch stranách podania, kde trvá na pôvodnom návrhu.

Súd uznesením zo dňa 16. 01. 2007 vyzval navrhovateľa na odstránenie väd podania s tým, že uvedie generéale účastníkov konania, skutkový stav a petit návrhu. Zároveň ho podrobne poučil v súlade s ust. § 79 ods. 1 O. s. p., § 42 od's.3 O. s. p. a podľa § 43 ods. 1 O. s. p., ako má vady návrhu odstrániť.

Navrhovateľ reagoval podaním zo dňa 29. 01. 2007 došlého súdu 02. 02. 2007, kedy doplnil podanie na základe výzvy súdu. Toto podanie súd prvého stupňa považoval za dostatočné, preto by mohol vo veci riadne konať a vypočítať aj súdny poplatok.

Výzvou zo dňa 11. 07. 2007 súd vyzval navrhovateľa na zaplatenie resp. doplatenie súdneho poplatku 9.754,- Sk s tým, že ak poplatok v určenej dobe nebude zaplatený, súd

konanie zastaví. Proti výzve navrhovateľ podal odvolanie a namietal, že zaplatil súdny poplatok v správnej výške, lebo ide o návrh, kde predmet konania nemožno oceniť peniazmi. Namietal aj to, že súd zrejme považoval súdny poplatok za správny, keď vo veci začal konať. Preto od neho nesprávne vyžaduje zaplatiť ďalšiu sumu.

Odvolaací súd konštatuje, že závery okresného súdu uvedené v odôvodnení rozhodnutia sú správne, keď navrhovateľ podal návrh, ktorý nespĺňal zákonom predpísané náležitosti. Aj keď je pravdou, že návrh určité náležitosti spĺňal, bol nedostatočne zrozumiteľný a určitý, čo vyplýva aj z obsažného petitu, na základe ktorého súd nemohol dostatočne zistiť vôľu, resp. nárok, ktorého sa navrhovateľ domáha. Z petitu vyplývajú určité nároky, ktorých sa navrhovateľ domáha a ktoré by bolo možné podradiť pod nárok zľavu na nájomnom ako aj na určité plnenie zo strany odporcu, resp. odstránenie väd v byte. Navrhovateľ však neuviedol, akú výšku nájomného žiada priznať, resp. z ktorej sumy. Je taktiež pravdou, že počas konania navrhovateľ zmenil podstatným spôsobom prejavenu vôľu vo veci konať, a to tým, že žiadal odročiť pojednávanie vo veci podaním zo dňa 09. 05. 2006, keď už uplatňuje len zľavu na nájomnom, avšak neurobil žiadny procesný úkon, ktorým by svoj návrh zobral späť. Keďže v odvolaní uvádza, že návrh považoval za riadny, potom mohol aj procesné reagovať a návrh v zmysle § 96 O. s. p. zobrať späť. Nato opätovne ďalším podaním špecifikoval petit návrhu a tvrdil, že zotrváva na pôvodnom podaní a uplatnenom nároku, taktiež bez správneho procesného postupu s tým, že by žiadal návrh rozšíriť, prípadne zmeniť.

Z petitu vymedzeného obsiahlym spôsobom súd nemohol jednoznačne zistiť nárok, ktorý navrhovateľ uplatňuje bez toho, aby nevznikli pochybnosti o tom, o čom má súd konať.

Okresný súd správne konštatoval, že súdny poplatok mohol vyrubiť až vtedy, keď z podania navrhovateľa bolo nespochybniteľné, určite jasné, akých nárokov sa domáha.

V zmysle § 10 ods. 1, 2 zák. č. 72/1992 Zb. ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

Pre nezaplatenie poplatku súd konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej. Podľa § 79 ods. 1 O. s. p. konanie sa začína na návrh. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že konanie je začaté okamžikom, kedy návrh došiel súdu. Tomu korešponduje aj právna

úprava obsiahnutá v § 82 ods. 1 O. s. p. podľa ktorého konanie je začaté dňom, keď došiel súdu návrh na jeho začatie alebo keď bolo vydané uznesenie, podľa ktorého sa konanie začína bez návrhu. K procesnoprávnym účinkom začatia konania patrí okrem iného povinnosť súdu skúmať, či sú splnené procesné podmienky, t. j. predpoklady, za ktorých môže súd vo veci konať a predovšetkým vydať súdne rozhodnutie.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

K odstrániteľným nedostatkom patrí aj neúplnosť návrhu na začatie konania.

Začatie konania vo veci samej však nemožno stotožňovať so začatím konania v zmysle § 82 O. s. p. So začatím konania sú spojené určité procesnoprávne ako aj hmotnoprávne účinky.

Povinnosťou súdu, resp. sudcu je odstrániť vady podania. Pokiaľ zákonom predpísané náležitosti návrh nemá, súd sa v rámci prípravy stará o ich odstránenie. Nie je vylúčené, aby vady podania boli odstránené až pri konkrétnom konaní vo veci.“

Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní

vykonanom odvolacím súdom. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 112/05).

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Predmetom sťažnosti je aj tvrdenie sťažovateľa, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 280/07 dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že v danej veci okresný súd rozhodol 4. septembra 2007 uznesením č. k. 7 C 398/2002-178, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie 25. septembra 2007. O predmetnom odvolaní rozhodol krajský súd 7. novembra 2007 uznesením č. k. 12 Co 280/07-198, t. j. v lehote necelých 3 mesiacov, preto nemožno považovať namietaný postup krajského súdu za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle citovaného článku ústavy. Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už nepovažoval za potrebné zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2008